

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **Euro Pool System CZ s. r. o.**, IČ 24225533,
sídlem Golčova 486, 148 00 Praha 4 – Kunratice,
zast. JUDr. Janou Fuksovou, advokátkou
se sídlem Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 05. 2024, č. j.: 17429/24/5300-22442-713383

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen dodatečný platební výměr č. j. 9393422/22/2011-52521-110284, vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „Správce daně“) dne 4. ledna 2023, kterým správce daně doměřil daň ve výši odpočtu DPH za říjen 2019 ve výši 2 624 121 Kč. Podle správce daně byl odpočet nárokován po lhůtě dle § 73 odst. 3 ZDPH.
2. Žalobkyně je českou obchodní společností zaměřující se na poskytování pronájmu vratných obalů (přepravek) a souvisejících služeb v evropském dodavatelském řetězci. Žalobkyně v rámci svého podnikání spolupracuje s množstvím obchodních řetězců, mimo jiné se společností Tesco Stores ČR a.s. (dále jen „Tesco“). Vzájemné poskytování služeb mezi nimi se v předmětném období řídilo smlouvou ze dne 6. listopadu 2015 uzavřenou mezi mateřskou společností EURO POOL SYSTEM INTERNATIONAL B.V. a společnostmi ze skupiny Tesco (dále jen „smlouva“).
3. Za služby poskytované na základě této smlouvy vystavilo Tesco žalobkyni daňový doklad č. 610331501 ze dne **12. prosince 2016** a daňový doklad č. 610335081 ze dne **25. ledna 2017** (oba dále jen „daňové doklady“), z nichž si žalobkyně uplatnila dne **20. dubna 2020** nárok na odpočet daně, a to formou dodatečného daňové přiznání k DPH za zdaňovací období **říjen 2019**, které Správce daně zaevidoval pod č. j. 3248582/20/2011-52521-110284 (dále jen „DODAP 2020“), ve kterém uplatnila nárok na odpočet daně ve výši 2 624 121 Kč. Současně žalobkyně podala následné kontrolní hlášení za zdaňovací období říjen 2019 zaevidované pod č. j. 3431323/20/2011-52521-110284 (dále jen „KH 2020“). Spolu s DODAP 2020 a KH 2020 zaslala žalobkyně správci daně průvodní dopis zaevidovaný pod č. j. 3910930/20 (dále jen „průvodní dopis“).
4. Správce daně na základě DODAP 2020 vydal dne 1. 6. 2020 dodatečný platební výměr č. j. 4702517/20/2011-52521-110284 (dále jen „dodatečný platební výměr 2020“), kterým doměřil daň tvrzenou žalobkyní tj. ve výši -2 624 121 Kč, a přeplatek na dani ji vrátil.
5. Dne 1. 6. 2022 správce daně zaslal žalobkyni výzvu k podání dodatečného daňového přiznání č. j. 5239111/22/2011-52521-110284, protože vznikly důvodné pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně z výše uvedených daňových dokladů z důvodu, že žalobkyně uplatnila nárok až po uplynutí lhůty podle ust. § 73 odst. 3 ZDPH, která činí 3 roky. Následně správce daně vydal dodatečný platební výměr, kterým daň doměřil.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Dle žalobkyně se sporná otázka týká nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), který správce daně žalobkyni nejprve podle podaného DODAP 2020 přiznal, avšak následně (po více než dvou letech) zaujal odlišný právní názor a na základě stejných a správci daně již dříve známých skutečností přiznaný nárok na odpočet DPH zpochybnil a odebral.
7. Dle žalobkyně byl nárok na odpočet DPH uplatněn v souladu s § 72 a násl. ZDPH, když tříletá lhůta pro jejich uplatnění tudíž v souladu s § 73 odst. 3 ZDPH začala běžet dnem 1. prosince 2016, respektive 1. ledna 2017, a ve zdaňovacím období říjen 2019, ve kterém byla uplatňována, doposud neuplynula. **Nárok na odpočet daně z daňových dokladů bezesporu**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vznikl a žalobkyně byla oprávněna si jej v jednom z období spadajících do tříleté lhůty uplatnit, což také učinila.

8. Žalobkyně v průvodním dopise správce daně výslovně vyzvala k prověření nároku na odpočet DPH v případě jakýchkoli pochybností. Žalobkyně tak v souladu se zásadou spolupráce jasně vyzvala správce daně ke kvalifikovanému dialogu ohledně správnosti jí uplatněného nároku na odpočet DPH, k jehož prověření měl správce daně veškeré informace, a to v podobě v té době požadované finanční správou prostřednictvím formulářů daňových tvrzení (zejména formuláře kontrolního hlášení).
9. Žalobkyně dále namítá, že správce daně měl všechny informace potřebné k posouzení nároku již při rozhodování o DODAP 2020. Pokud měl pochybnosti o oprávněnosti nároku, měl zahájit kontrolní postup. Správce daně však údaje uvedené v DODAP 2020 neproověřil a vydal dodatečný platební výměr 2020. Podle žalobkyně nenastaly žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu pravomocného rozhodnutí, pouze došlo ke změně právního názoru správce daně týkajícího se uplynutí lhůty pro uplatnění nároku na odpočet DPH.
10. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 105/2015 ze dne 9. 12. 2015. Správce daně nezvolil legitimní procesní postup, když nebyla naplněna podmínka pro vydání výzvy k podání dalšího dodatečného daňového přiznání. Správce daně měl správně přikročit k **přezkumu** vydaného pravomocného rozhodnutí. Nesprávný postup správce daně nemůže vyvolat prodloužení lhůty podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, a proto byla daň za předmětné období doměřena až po lhůtě pro její stanovení.
11. Žalobkyně má dále za to, že pokud by nárok na odpočet DPH byl uplatněn po lhůtě a správce daně by byl oprávněn jej doměřit, neměla by být žalobkyni uložena sankce v podobě penále, neboť jeho vznik zapříčinil chybný postup správce daně. Pokud by správce daně prověřil už DODAP 2020 a posoudil by, že nárok byl uplatněn po lhůtě, nevznikl by rozdíl mezi poslední známou daní a daní nově doměřenou, a penále by tak uloženo nebylo. Penále by nevzniklo ani v případě přezkumného řízení. Uložení penále za takové situace je nesprávné, viz rozsudky sp. zn. 10 Afs 105/2015 ze dne 9. 12. 2015 a sp. zn. 4 Afs 361/2021 ze dne 8. 4. 2022.
12. Neobstojí závěr žalovaného, že vyměření penále mohla žalobkyně předejít, pokud by dobrovolně nárok na odpočet DPH opravila. „Dobrovolnost“ tohoto kroku v situaci, kdy předtím stejný správce daně za stejných okolností nárok aproboval, je pouze iluzorní, neboť žalobkyně důvodně předpokládala, že oprávněnost jejího výkladu ustanovení § 73 odst. 3 ZDPH, na základě kterého DODAP 2020 za zdaňovací období říjen 2019 podala, je potvrzená postupem správce daně v roce 2020, a proto nebylo možné očekávat ani změnu tohoto výkladu, ani odebrání odpočtu daně. Nadto by byla žalobkyně stejně „povinna k platbě úroku z prodlení, a to i přesto, že by podala DODAP 2022, kde by nárok na odpočet daně „dobrovolně snížila“. Příslušenství by tak nemohla ani tímto způsobem snížit.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že v daném případě vznikl podle daňových dokladů nárok na odpočet DPH k datu 30. 11. 2016, resp. 31. 12. 2016. Tříletá lhůta podle ust. § 73 odst. 3 ZDPH tak počala běžet dnem 1. 12. 2016, resp. dnem 1. 1. 2017, a při aplikaci ust. § 33 daňového řádu odst. 4 uplynula dne 2. 12. 2019, resp. 2. 1. 2020 (1. 12. 2019 byla neděle a 1. 1. 2020 byl státní svátek). Je tedy zjevné, že pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně v DODAP 2020 podaném dne 20. 4. 2020, učinila tak po lhůtě pro uplatnění nároku na odpočet daně podle ust. § 73 odst. 3 ZDPH.

14. S ohledem na jasné znění zákona pak nelze souhlasit s výkladem žalobkyně, že lhůta pro uplatnění nároku na odpočet byla dodržena, když DODAP 2020 vztáhla ke zdaňovacímu období říjen 2019, což je období spadající do tříleté lhůty, v níž si žalobkyně mohla nárok uplatnit. Rozhodné v daném případě je, že žalobkyně nárok na odpočet uplatnila až dne 20. 4. 2020, tedy opožděně. Naopak bezvýznamné je, jaké zdaňovací období žalobkyně uvedla v kolonce formuláře dodatečného daňového přiznání. Žalovaný dodává, že výklad žalobkyně, v němž tento zcela rezignuje na datum podání daňového tvrzení (a tedy datum skutečného uplatnění nároku na odpočet daně), a v němž tříletou lhůtu k uplatnění nároku na odpočet daně vztahuje ke zdaňovacímu období vyplněnému ve formuláři, je obcházením citovaného ust. § 73 odst. 3 ZDPH, a zcela by z hlediska principu neutrality daně postrádalo smysl. Daňový subjekt by si takovým výkladem mohl kdykoliv uplatnit jakékoliv plnění, když by stačilo jen daňové tvrzení vztáhnout k „vyhovujícímu“ zdaňovacímu období, které by se „ještě vlezlo“ do zákonné tříleté lhůty podle ust. § 73 odst. 3 ZDPH, ale k podání daňového tvrzení by došlo už po lhůtě k uplatnění nároku na odpočet daně. Aplikace takového postupu by byla porušením zásady právní jistoty. K tomu SDEU v bodu 33 rozsudku ve věci *Astone*, C-332/15 uvádí: *„Možnost uplatnit nárok na odpočet daně bez časového omezení by však byla v rozporu se zásadou právní jistoty, která vyžaduje, aby daňovou situaci osoby povinné k dani s ohledem na její práva a povinnosti vůči daňové správě nebylo možné časově neomezeně zpochybňovat.“*

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 72 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, *nárok na odpočet daně vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.*
17. Podle § 73 odst. 3 věta první zákona, *nárok na odpočet daně nelze uplatnit po uplynutí lhůty, která činí 3 roky. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně počne běžet prvním dnem měsíce následujícího po zdaňovacím období, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl.*
18. Mezi stranami není sporu o tom, že nárok na odpočet daně vznikl žalobkyni dnem plnění, tj. 30.11. a 31. 12. 2016. Tříletá lhůta pro uplatnění odpočtů začala běžet dnem 1. prosince 2016, respektive u druhého plnění dnem 1. ledna 2017 a skončila dne 2. 12. 2019, resp. 2. 1. 2020. Spor panuje ve výkladu slova uplatnit. Dle žalobkyně může daňový poplatník tento odpočet započíst v do jakékoliv daně v rámci tohoto období. Dle žalovaného nutno v této lhůtě uplatnit v rámci daňového tvrzení vůči správci daně.
19. Soud souhlasí s výkladem žalovaného. Uplatnit odpočet znamená nárokovat jej u správce daně v rámci daňového tvrzení a nikoliv si jej pouze započíst v rámci nějakého daňového tvrzení. Žalobkyně tak měla nárok na odpočet u správce daně v rámci svého daňového tvrzení deklarovat nejpozději do prosince 2019, resp. do ledna 2020. Pokud tak žalobkyně učinila až v dodatečném daňovém přiznání v dubnu 2020, učinila tak po lhůtě.

20. Žalobkyně neuvádí, z jakého důvodu zvolila právě říjen 2019, jak se tento odpočet váže na toto období. Pokud si žalobkyně vzpomněla na tento odpočet v říjnu, měla dodatečné daňové přiznání s tímto odpočtem podat v říjnu 2019. Její postup tak nemá žádné opodstatnění, kromě záměru vejít se do předmětného tříletého období. Soud jen dodává, že slovní spojení „uplatnit nárok“ je obecně vykládán ve smyslu deklarovat nárok u toho, kdo mu má vyhovět, tj. vůči němu svou vůli i projevit. Dále připomíná, že není povinností daňového poplatníka odpočet uplatnit, ale jeho právem.
21. Tak, jak má být z důvodu právní jistoty účastníků ohraničena možnost správce daně daň doměřit, má být ohraničena možnost daňového poplatníka daň ponížít. Rovněž správce daně může v případě stanovení daně v nesprávné výši zahájit daňovou kontrolu a doměřit daň z moci úřední ve lhůtě pro stanovení daně. Také správce daně je tedy omezen pouze lhůtou pro stanovení daně. Zaujatým výkladem je tak zachována rovnováha mezi oprávněními správce daně a daňového subjektu při možnosti dosáhnout revize stanovené daně.
22. Na tomto závěru nemění ničeho ani tvrzení žalobkyně, že výslovně vyzvala správce daně k součinnosti v podobě prověření nároku na odpočet. Ve výzvě totiž nebylo uvedeno datum uskutečnění plnění, ani data daňových dokladů. Co se týče kontrolního hlášení za říjen 2019, to zřejmě k dispozici správce daně měl, včetně údajů o těchto dvou daňových dokladech, nicméně daňové řízení je stavěno na povinnosti správného vyměření daně na základě správného tvrzení v daňovém přiznání. Cílem a smyslem kontrolního hlášení je umožnit správci daně získat informace o vybraných transakcích realizovaných plátcí a ve spojení s dalšími údaji identifikovat rizikové obchodní řetězce odčerpávající neoprávněně finanční prostředky, nikoliv zjišťovat výši daňové povinnosti.
23. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
24. Další žalobní námitka se týkala sporné otázky, zda měl správce daně zahájit přezkumné řízení nebo řízení o odstranění nejasnosti.
25. Dle ust. § 89 odst. 1 daňového řádu, *má-li správce daně konkrétní pochybnosti o **správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení** nebo jiné písemnosti předložené daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.*
26. Dle ust. § 121 odst. 1 daňového řádu, *správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že **rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem**. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřiblíží.*
27. Dle ust. § 143 odst. 1 daňového řádu, *daň lze doměřit na základě **dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední**. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejímu doměření na překážku.*
28. Dle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, *pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně **vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení** a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.*
29. Již ze shora citovaného znění ust. § 89 a § 121 daňového řádu je zřejmý rozdíl v účelu jednotlivých procesních institutů. Ustanovení § 89 daňového řádu se týká nesprávného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

daňového tvrzení, zatímco ustanovení § 121 daňového řádu nesprávného právního výkladu na základě správného daňového tvrzení.

30. Soud tak má za to, že v případě žalobkyně, která - jak bylo uvedeno shora - uplatnila odpočet opožděně, se jednalo o nesprávné daňové tvrzení uvedené v DODAP 2020 ohledně výše daně, na základě kterých následně vydal správce daně dne 1. 6. 2020 dodatečný platební výměr na negativní částku, nutno dojít k závěru, že takovou vadu při výběru daní nutno odstranit právě výzvou k dodatečnému přiznání daně ve smyslu ust. § 145 odst. 2 daňového řádu následovanou výzvou k odstranění pochybností dle ust. § 89 odst. 1 daňového řádu, a nikoliv přezkumem rozhodnutí ve smyslu ust. § 121 a násl. daňového řádu.
31. Tento závěr tak soud opírá o samotné uspořádání daňového řádu. Aplikace ustanovení § 121 přichází v úvahu pouze za situace, že daňové tvrzení je bezvadné, a není důvod postupovat dle ust. § 89, správce daně však přesto vydal rozhodnutí v rozporu s právním předpisem.
32. Soud tento závěr odůvodňuje s odkazem na účel zákona, kterým je správné vyměření a vybrání daní v souladu se zákonem. Daňový řád byl proto koncipován tak, aby jeho instituty vedly právě k tomuto cíli. Na druhou stranu je to primárně daňový subjekt, který musí podat bezvadné daňové tvrzení. Výklad žalobkyně by vedl k závěru, že daňové subjekty by mohly podat vždy daňové přiznání s negativním daňovou povinností s doložením jiných listin, ze kterých by vyplýval opak, a pak se dovolávat toho, že je to správce daně, který má zjišťovat daňovou povinnost.
33. Tak tomu ale není. Daňový subjekt musí sám správně uvést svou daňovou povinnost, kterou správce daně přezkoumává pouze pokud se náhodně rozhodne daňový subjekt zkontrolovat nebo pokud takový postup vyžádá podezření na nesprávné daňové tvrzení.
34. Tento výklad koresponduje dle soudu s komentářem *Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2011* v části k ust. § 143, ve kterém autorka (Alena Schillerová) se uvádí:

„Odst. 3 upravuje postup v případě, že je to správce daně, kdo zjistí důvody pro doměření daně. V ustanovení se předpokládá dvojí možná situace. Buď správce daně důvody zjistí v rámci daňové kontroly a doměří daň podle jejího výsledku, nebo pokud tomu tak není a správce daně získá důkazy či jiné indicie, že je nutná změna poslední zjištěné výše daně jiným způsobem, vyzve daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování (§ 145 odst. 2). Tento způsob respektuje primární povinnost tvrzení daňového subjektu a vytváří analogické podmínky v doměřovacím řízení k podmínkám původního (řádného) vyměření. Je tedy na vůli daňového subjektu, zda učiní i v tomto stádiu nalézacího řízení o své daňové povinnosti tvrzení, čímž otevře možnost postupu k odstranění pochybností, a tedy k zahájení dokazovacího postupu, nebo zda umožní správci daně doměřit daň z moci úřední buď na základě jím získaných důkazů, nebo podle pomůcek.“
35. Výklad soudu koresponduje se závěry Tomáše Rozehnalů uvedenými v jeho *Daňovém řádu. Praktický komentář, Wolters Kluwer (ČR), Praha 2019*:
36. *„Zatímco u obnovy řízení je v § 117 odst. 2 jasně vymezen vztah k dodatečnému daňovému tvrzení, u přezkumného řízení takové vymezení chybí. I tak se lze domnívat, že podání dodatečného daňového tvrzení (resp. vydání výzvy k jeho podání) by obecně mělo mít před*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přezkumným řízením přednost (např. dodatečné daňové tvrzení na daň nižší nelze podat v situaci, kdy by daňový subjekt pouze namítal vady postupu správce daně, viz § 141 odst. 2)...

Nemělo by jít k tíži daňovému subjektu, že správce daně postupoval v rozporu se zákonem, natož aby byl k nápravě chyb správce daně vyzýván on sám. To však nelze tvrdit u stanovení daně na základě daňového tvrzení, tzv. konkludentně, kdy správce daně akceptuje tvrzení daňového subjektu. Zde nedochází k autoritativnímu přezkumu, ale spíše k automatickému stanovení daně. Zde již bude místo pro postup dle § 141. Přezkumné řízení bude ze své povahy dozorčího prostředku využíváno zejména tam, kde správce daně pochybil, a to ve prospěch daňového subjektu (např. stanovil po provedené daňové kontrole daň nižší).“

37. Jinými slovy, za situace, že negativní daň byla stanovena nesprávně na základě daňových tvrzení žalobkyně, a nikoliv po provedené daňové kontrole dle ust. § 85 a násl., přezkumné řízení zde nepřichází v úvahu. Naopak nesprávné daňové tvrzení nutno zhojit právě výzvou k dodatečnému daňovému tvrzení dle § 145 odst. 2. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
38. Co se týče poslední žalobní námítka namítající nesprávné uložení penále, neboť jeho vznik zapříčinil chybný postup správce daně, soud opět nesouhlasí se žalobkyní.
39. Vznik penále zapříčinil prvotně chybný postup žalobkyně, která měla odpočet uplatnit ve tříleté zákonné lhůtě. Pokud to tzv. „zkusila, zda jí to projde“, musí nést následky toho, že jí to v konečném důsledku neprošlo. To, že to žalobkyně zkusila, vyplývá právě z průvodního dopisu, ve kterém vysvětluje důvody pro podání dodatečného daňového přiznání a následného kontrolního hlášení za říjen 2019, na který se v žalobě odvolává a kterým se snažila přenést svou odpovědnost za správné daňové tvrzení na správce daně. Pokud by měla žalobkyně čisté úmysly, měla v tomto dopise explicitně napsat, že odpočty se týkají plnění uskutečněných v listopadu a v prosinci roku 2016, popřípadě k dodatečnému daňovému přiznání tyto daňové doklady přiložit. Proto soud shodně se žalovaným uzavírá, že se rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č.j. sp. zn. 10 Afs 105/2015, na situaci žalobkyně nelze použít.
40. Nicméně ani kdyby tak učinila, nic by to nezměnilo na závěru, že bylo její povinností podat bezvadné daňové přiznání. Pokud tak neučinila, byla zcela v souladu se zákonem vyzvána k podání dodatečného daňového tvrzení, jehož podáním by se žalobkyně penále vyhnula. Dle ust. § 252 odst. 4 d. ř. totiž *povinnost uhradit penále nevzniká z daně dodatečně tvrzené v dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování, na jehož základě došlo k doměření daně*. Vznik penále tak primárně i sekundárně zavinila žalobkyně, a nikoliv správce daně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalobkyně úspěch ve věci neměla, ovšem žalovanému, který plný úspěch měl, však nevznikly náklady převyšující náklady jeho běžné úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopad 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.